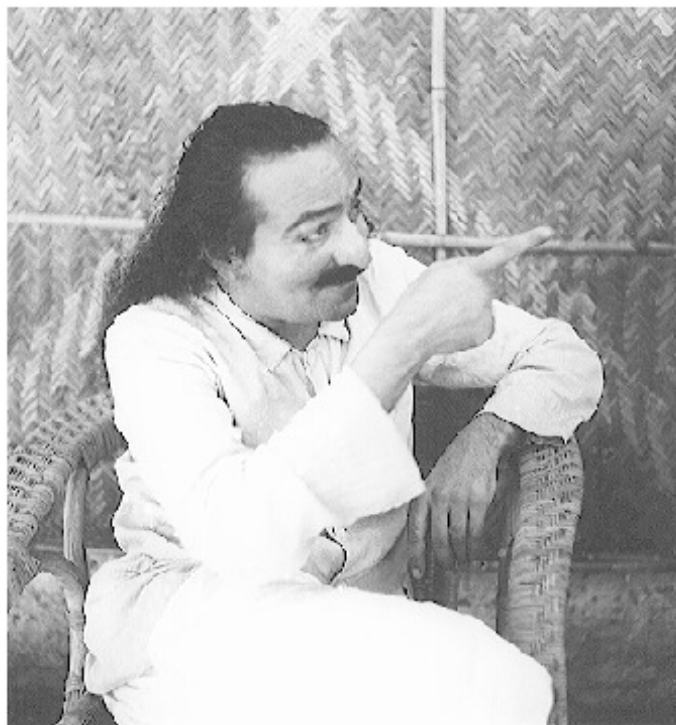

IKKE FOR ANDRE ENN GUD

IRWIN LUCK

Bangalore, 1939-1940

En dag satte Baba meg på det jeg nå forstår var en prøve. Det var mange mennesker i rommet sammen med Baba, og nå ga Han tegn til at alle skulle gå ut. Jeg reiste meg jeg også, men han signaliserte at jeg skulle bli. Nå jeg var alene i rommet med Baba og Eruch, og Baba stilte meg noen spørsmål:

"Tror du at jeg er Avataren?" Jeg nikket ja. "Snakk ut," gestikulerte Baba. "Ja," sa jeg.

"Er du rede til å adlyde meg?"

"Ja."

"Men hva hvis jeg ba deg gå naken rundt på gata—

ville du gjøre det?"

"Ja."

"Men hva hvis jeg ga deg noe å spise og du ikke likte smaken—ville du spise det allikevel?"

Igjen det samme svaret—"Ja."

"Og hva hvis jeg ville skjære hodet av deg—ville du la meg?"

"Ja," svarte jeg, men nå var det kommet dit hen at jeg ikke engang tenkte lenger.

Baba gjorde tegn til at alle skulle komme inn igjen. Nå hadde jeg virkelig fått noe å lure på! Ville jeg virkelig gjøre alt det der? "Vel, jeg kunne jo prøve," tenkte jeg, "hvis jeg virkelig tror Han er den Han sier at Han er, får jeg vel prøve..."

Jeg trodde at dette var alt, men dagen etter ble jeg invitert av Baba til å være med på et besøk til et barnehjem. Baba omfavnet barna, og etter en stund kom han bort til meg med et brett med søtsaker som alle forsynte seg av. Jeg tok en bit—og det var det verste jeg hadde smakt i hele mitt liv! "Hvordan kan de kalle dette godis?" tenkte jeg. Jeg sto rett bak Baba idet jeg bet av en bit. Plutselig kom jeg til å tenke på det Baba hadde sagt om å gi meg noe å spise som jeg ikke likte smaken på. Jeg så for meg Baba snu seg mot meg og beordre meg til å spise sukkertøyet, men han gjorde ikke noe sånt. Jeg sto fremdeles med den lille biten i munnen, og nå spyttet jeg den ut i hånden. Jeg sa til meg selv: "Baba sa ikke at jeg skulle spise den. Hvorfor skulle jeg gi meg selv ordre om noe sånt?" Jeg trodde jeg var ferdig med saken.

Dette første besøket varte i to uker og ble avsluttet

fordi Baba skulle starte en periode i avsondrethet. Dagen før jeg dro, spurte han om jeg ville adlyde ham, og igjen svarte jeg ja. "Hvis jeg ber deg dra tilbake til Statene, vil du gjøre det?"

Hva kunne jeg si? "Ja," svarte jeg, enda jeg egentlig ikke hadde lyst til å dra.

"Jeg vil du skal reise tilbake med mine instruksjoner." Og så ga Baba tegn om at jeg skulle komme og omfavne ham. Da jeg trakk meg tilbake, gestikulerte han: "Avstand betyr ingenting for meg. Tid og rom er ingen hindring for meg. Jeg skal være med deg hvor du enn går. Du skal ikke være bekymret, vær glad."

Som jeg forlot rommet, kjente jeg denne utrolige energien, som om jeg hadde blitt oversvømmet av vann og bare sto der og dryppet—det var følelsen jeg hadde. Jeg var gjennomvåt—ikke av vann, men av energi rett fra livskilden. Det gjorde meg rastløs, og følelsen forlot meg ikke før neste dag.

Et år senere dro jeg tilbake til India sammen med min bror Ed. Dagen vi skulle reise hjem igjen, kom en kvinne med noen søtsaker. Hun sa de var prasad fra Baba og at alle skulle forsyne seg. Som regel smakte Babas prasad ganske godt, men dette var det samme vonde slikkeriet, og denne gangen var det ingen vei utenom. Jeg bare måtte spise det. "Hvordan

skal jeg klare å svelge dette?" lurte jeg. Jeg overveide forskjellige metoder. "Skal jeg brette den opp i bittesmå biter og bare snike den ned, bit for bit, til alt er svelget ned? Men det vil bare forlenge lidelsen. Hva med å svelge den hel? Nei, den er for stor. Eller jeg kan prøve å gjøre sinnet tomt så jeg ikke merker noe. Men jeg var aldri særlig flink til det. Nei, bare ned med det, ingen triks." Så det var det jeg gjorde, men jeg må si jeg ville ikke gjort det for andre enn Gud

Det virker ikke som om tiden har noe å si når det gjelder ordre fra Baba. Det gikk ett år før jeg måtte adlyde ordren om å spise det han ga meg. Og det var den eneste av de tre tingene han spurte om, som jeg måtte utføre.

Det som virkelig betydde noe, var at jeg var villig til å følge opp når han forlangte noe ekstremt av meg, da kunne jeg gjøre de vanlige dagligdagse tingene i livet mitt bedre også. De små tingene kan vise seg å være verre enn de ekstreme tingene som Baba nevnte. Tross alt er det ikke så ofte at man blir kalt til å ofre livet for Baba.

Bal Natu, *Tales of Meher Baba's Love*, ss. 56

Avatar

Meher Baba

Bevisst eller ubevisst søker hvert levende vesen én ting. I lavere livsformer og i mindre utviklede mennesker er dette en ubevisst søken, i avanserte mennesker er den bevisst. Det man søker har fått mange navn—lykke, fred, frihet, sannhet, kjærlighet, fullkommenhet, Selvrealisering, Gudsrealisering, forening med Gud. Egentlig er det en søken etter alt dette, men på en spesiell måte. Alle opplever øyeblikk av lykke, glimt av sannheten, flyktige opplevelser av forening med Gud; det de alle ønsker, er å gjøre dem permanente. De ønsker å etablere en varig virkelighet midt i en konstant forandring.

Dette er et naturlig ønske, i bunn og grunn basert på et minne—vagt eller klart, ettersom hvor lavt eller høyt den individuelle sjel befinner seg i utviklingsprosessen —om dens grunnleggende enhet

med Gud. For hvert eneste levende vesen er en delvis manifestasjon av Gud, betinget bare av sin manglende kunnskap om sin egen sanne natur. Hele evolusjonen er faktisk en utvikling fra ubevisst guddommelighet til bevisst guddommelighet, der Gud selv, grunnleggende evig og uforanderlig, ikler seg en uendelig variasjon av former, har et uendelig antall erfaringer og overskrider uendelig mange selvpålagte begrensninger. Fra Skaperens side er evolusjonen en guddommelig lek der den Ubetingede prøver ut uendeligheten i Sin absolutte kunnskap, makt og salighet midt blant alle betingelser. Men for skapningen, som har begrenset kunnskap, begrenset makt og begrenset evne til å oppleve saligheten, er evolusjonen en dramatisk beretning om alternerende hvile og kamp, glede og sorg, kjærlighet og hat—helt

Guruprasad, 1957

til Gud balanserer motsetningsparene i det fullkommengjorte menneske; og tosidigheten overskrides.

Da gjenkjenner skapningen og Skaperen hverandre som ett; det uforanderlige etableres midt i forandringene; evigheten oppleves midt i tiden. Gud kjenner seg selv som Gud, essensielt uforanderlig, uendelig i manifestasjon, i evig opplevelse av Selvrealiseringens opphøyde salighet, i uopphørlig selvfornyende bevissthet om seg Selv gjennom seg Selv. Denne Realiseringen må finne sted, og kan bare finne sted, midt i livet, for det er bare midt i livet at begrensningene kan erfares og overskrides slik at den påfølgende frigjøringen fra begrensning kan nytes. Denne friheten fra begrensning tar tre former.

De fleste Gudsrealiserte sjeler forlater kroppen med én gang og for alltid og forblir evig smeltet sammen med Guds umanifesterte aspekt. Det eneste de er seg bevisst, er Foreningens salighet. Skaperverket eksisterer ikke lenger for dem. Deres stadige runddans fra fødsel til død er brakt til ende. Dette er kjent som *Moksha* (vanlig Mukti) eller Frigjøring.

Noen Gudsrealiserte sjeler beholder kroppen for en tid; men deres bevissthet er helt smeltet sammen med Guds umanifesterte aspekt, og de er seg verken

bevisst sine kropper eller skaperverket. De opplever Guds uendelige salighet, makt og viten uten opphør, men de er ikke i stand til å bruke sin salighet, makt og viten bevisst i skaperverket eller hjelpe andre til å oppnå Frigjøring. Ikke desto mindre er deres tilstedeværelse på jorden lik et fokus for konsentrasjon og utstråling av Guds uendelige makt, viten og salighet; og alle som nærmer seg dem, tjener dem og tilber dem, drar åndelig nytte av kontakten med dem. Disse sjelene er kalt *Majzoobs-e-Kamil*, og denne spesielle formen for Frigjøring er kalt *Videh Mukti* eller frigjøring med kroppen.

Noen få Gudsrealiserte sjeler beholder kroppen, likevel er de seg selv bevisst som Gud, både i Hans umanifeste og Hans manifeste aspekter. De vet de er både den uforanderlige guddommelige Essens og dens uendelige forskjelligartede manifestasjoner. De opplever seg selv som Gud hinsides skapelsen, som Gud Skaperen, Opprettholderen og Ødeleggeren av hele skaperverket; og som Gud, som har akseptert og transcendent skaperverkets begrensninger. Disse sjelene har en uavbrutt opplevelse av Guds absolutte fred og Hans uendelige kunnskap, makt og salighet. De nyter skapelsens guddommelige lek til det fulle. De kjenner seg selv som Gud i alt, og derfor er de i stand til å gi åndelig hjelp til alle, og kan altså hjelpe andre sjeler til å realisere Gud, enten som *Majzoobs-e-Kamil*, *Paramhansaer*, *Jivanmuktaer*—eller til og med som *Sadguruer*, som de selv kalles.

Det finnes femtiseks Gudsrealiserte sjeler i verden til enhver tid. De er alltid ett i bevissthet. De er alltid forskjellige i funksjon. For det meste lever og arbeider de utenfor og ukjent for den alminnelige offentlighet, men fem av dem, som på en måte virker som en ledergruppe, arbeider alltid i full offentlighet og oppnår offentlig status og betydning. Disse er

En avatarisk periode er som en vårflom i skaperverket

kjent som *Sadguruer* eller Fullkomne Mestere. I avatariske perioder finner Avataren, som den mest opphøyde *Sadguru*, sin posisjon som overhodet for denne gruppen og for det åndelige hierarki i sin helhet*.

En avatarisk periode er som en vårflom i skaperverket. Den bringer ny forløsning av krefter, vekker bevisstheten på ny, gir en ny livsopplevelse—ikke bare til noen få, men til alle. Energikvaliteter og former for erkjennelse som bare har gledet og tjent noen få avanserte sjeler, blir gjort tilgjengelige for hele menneskeheten. Livet som helhet løftes opp til et høyere bevissthetsnivå og gires om til et nytt energinivå. Overgangen fra sansefølelser til

fornuft var et slikt steg, overgangen fra fornuft til intuisjon vil bli et annet.

Denne nye strømmen av skapende impulser manifesterer seg med en guddommelig personlighet som sitt medium, en inkarnasjon av Gud i en helt spesiell betydning—*Avataren*. Avataren var den første individuelle sjel som kom ut av evolusjons- og involusjonsprosessen som en Sadguru, og Han er den eneste Avatar som noensinne har manifestert seg og som noensinne vil manifestere seg. Gjennom Ham fullførte Gud først reisen fra ubevisst guddommelighet til bevisst guddommelighet; Gud ble først ubevisst et menneske for bevisst å kunne bli Gud. Gjennom Ham blir Gud bevisst fra tid til annen et menneske for å frigjøre menneskeheten.

Avataren åpenbarer seg i forskjellige skikkelser, med forskjellige navn, til forskjellige tider, i forskjellige deler av verden. Siden Hans tilsynekomst alltid faller sammen med menneskets åndelige gjenfødelse, er perioden forut for Hans manifestasjon alltid en der mennesket kjenner veene fra den forestående gjenfødselen. Mer enn noensinne synes mennesket å være en slave av sitt begjær, mer enn noensinne drevet av grådighet, holdt tilbake av redsel og revet med av raseri. De sterke dominerer de svake, de rike undertrykker de fattige, store menneskemasser blir utnyttet til fordel for de få som sitter med makten. Individuer som ikke finner fred eller hvile, oppsøker spenning for å glemme seg selv. Umoralen øker, kriminaliteten blomstrer, religionen blir latterliggjort. Korrupsjonen sprer seg i alle sosiale lag. Klasseskille

Han er Guds totale manifestasjon i menneskeform

og nasjonalt hat blusser opp og dyrkes. Krig bryter ut. Menneskeheten blir desperat. Det virker som om det er umulig å demme opp for denne strømmen av ødeleggelse.

I dette øyeblikk står Avataren frem. Siden Han er Guds totale manifestasjon i menneskeform, er Han lik en målestokk mennesket kan bruke til å måle hva det er og hva det kan bli. Han korrigerer menneskets verdistandard gjennom å tolke den i lys av et guddommelig menneskeliv.

Han er interessert i alt, men ikke bekymret. Det minste lille uhell kan vekke Hans sympati, den største tragedie vil ikke uroe Ham. Han er hinsides vekselspillet mellom smerte og glede, begjær og tilfredsstillelse, hvile og kamp, liv og død. For Ham er alt dette illusjoner som Han selv har transcendert, men som binder andre, og som Han har kommet for å befri dem fra. Han bruker enhver omstendighet

Meherazad, 1952

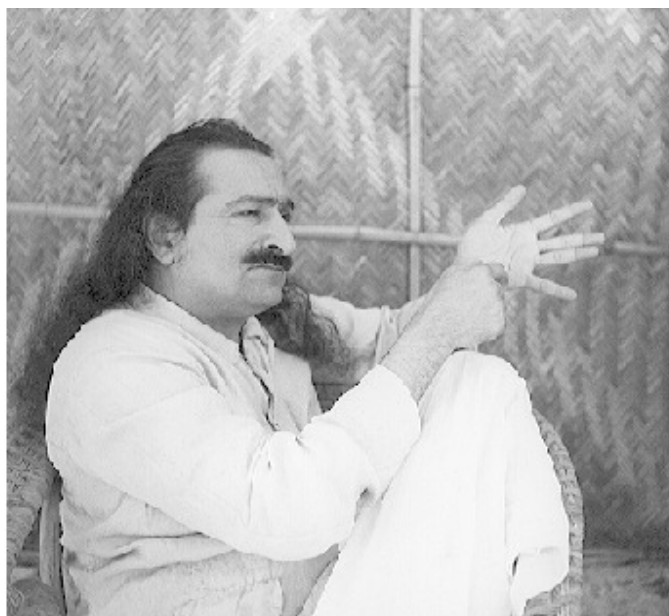
som et middel til å føre andre henimot Realisering.

Han vet at individet ikke opphører å eksistere når det dør, og derfor er han ikke uroet av døden. Han vet at ødeleggelse må komme forut for oppbygging, at fred og lykke fødes gjennom lidelse, at ut av anstrengelse kommer frihet fra handlingenes lenker. Hans eneste bekymring er bekymring.

I dem som får kontakt med Ham, vekker Han en kjærlighet som fortærer alle selviske begjær i det ene brennende begjæret etter å tjene Ham. De som vier sitt liv til Ham, vil gradvis identifiseres med Ham i sin bevissthet. Litt etter litt vil Hans guddommelighet absorbere deres menneskelighet, og de blir fri. De som er nærmest Ham, er kjent som Hans Krets**.

Hver enkelt Sadguru har sin nære Krets bestående av tolv disipler, som fra og med Realiseringens øyeblikk gjøres lik Sadguruen selv, selv om de kan være forskjellig fra Ham i funksjon og autoritet. I avatariske perioder har Avataren en Krets bestående av ti konsentriske Kretser med til sammen 122 disipler, der alle erfarer Realisering og arbeider for andres Frigjøring*. Avataren og Hans disipler arbeider ikke bare for menneskeheten i sin samtid, men er også for fremtidens. Den utfoldelse av liv og bevissthet gjennom hele den avatariske syklus som ble planlagt i den skapende verden før Avataren tok form, blir igangsatt i den formative verden og gitt fast form i den materielle verden i løpet av Avatarens liv på jorden.

Avataren vekker opp samtidens menneskehet til

Bangalore, 1939-1940

realisering av sin sanne åndelige natur, Han frigjør de som er klare for Frigjøring og vekker åndens liv i sin tid. Erttiden arver den stimulerende kraften fra Hans guddommelig menneskelige eksempel—på hvor edelt livet er når det leves på en opphøyd måte, på en kjærlighet som ikke er iblandet egne begjær, på en makt som bare brukes til andres beste, på en fred uforstyrret av ambisjoner, på kunnskap som ikke tåkelegges av illusjoner. Han har vist hele menneskeheten at det er mulig å leve et guddommelig liv, et himmelsk liv på jorden. De som har motet og integriteten som trengs, kan følge etter når de vil.

De som er åndelig våkne, har for en tid vært klar over at verden i dag er midt i en slik periode som alltid kommer forut for Avatarens manifestering.

Selv de menn og kvinner som ikke er våkne, begynner å bli klar over det nå. Fra sitt mørke strekker de seg etter lyset, i sin sorg lengter de etter trøst, fra midt i den striden de føler seg kastet ut i, ber de om fred og befrielse.

For øyeblikket må de være tålmodige. Denne bølgen av ødeleggelse må stige enda høyere og spre seg enda lengre utover. Men når mennesket fra dypet av sitt hjerte virkelig ønsker seg noe som varer lengre enn rikdom og noe som er mer virkelig enn makt, vil bølgen trekke seg tilbake. Da vil fred komme, glede vil komme, lyset vil komme.

Min taushets opphør—signalet for min offentlige manifestasjon—er ikke langt unna. Jeg bringer den største skatt som mennesket kan motta—en skatt som inkluderer alle andre skatter, som vil vare evig, som vokser når den deles med andre. Vær beredt til å motta den.

*Hver enkelt av Avatarens (Gudsmennesket, Messias, Buddha, Kristus, Rasuls) tilkomster er Guds direkte nedstigning til jorden i menneskeform—som den Evige Levende Fullkomne Mester. Hver tidsalders fem Sadguruer tilskynder hans komme én gang pr. syklisk periode (fra 700 til 1400 år). For detaljer, se *God Speaks* av Meher Baba.—Red.

**For detaljer se "Avatarens Kretser".—Red

home.online.no/~solibakk/nor/foreles5.html#Avatar

HELT OG FULLT ET MENNESKE

Najoo Savak Kotwal

Vi hadde masse plass å leke på [i Meherabad]—til og med en dyrehage med alle slags eksotiske fugler og dyr. Hilloo var spesielt begeistret for dyrehagen. Vi hadde ingen leker, men vi spilte spill, noen ganger med hverandre og noen ganger med Mehera og Baba.

Når Han var sammen med oss barn, var elskede Baba som et barn selv—vi spilte kort, ping-pong og *gilli-danda* (et indisk spill spilt utendørs med

stokker og pinner). Han hadde alltid et glimt i øyet, og selvfølgelig vant Han uansett hvilket spill vi spilte.

En dag da Hilloo og jeg kom gående forbi Babas hytte, ropte Han på oss og fant frem en kortstokk. Hilloo satt til høyre for Ham og da vi var halvveis i spillet, la hun merke til at Baba holdt et kort bak ryggen.

Hun var bare et barn og hadde ikke mange

hemninger, så hun utbrøt øyeblikkelig: "Baba, du jukser!"

Baba så på henne med store forbløffede øyne og sa med gestene sine: "Det er jeg som er Mester over hele universet, og så kaller du meg en jukse-pave!?"

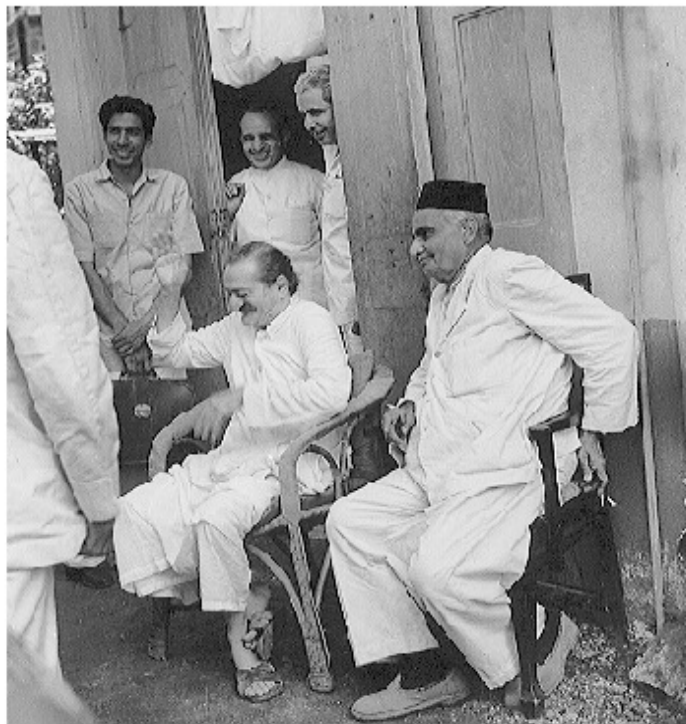
"Men, Baba," sa Hilloo, "jeg kan se at du holder et kort bak ryggen."

Da, til hennes store overraskelse, nappet Han kortet frem fra bak øret hennes. Alle lo og moret seg over det magiske trikset Hans. Så kløp Han Hilloo i kinnet og formet leppene sine som til et kyss.

Elskede Baba var helt og fullt et menneske når Han var sammen med oss—selv om Han var Den allmektige!

Noen ganger tok Baba oss med på kino også. Han elsket Charlie Chaplins filmer og det hendte at Han vekket oss klokken fem om morgenen og lot hele familien ta bussen sammen med Ham til Sarosh Talkies, der en spesiell forestilling ble arrangert for oss seks om morgenen.

Vi så filmer med Greta Garbo og Bette Davies, som var mammas favoritt blant de kvinnelige filmstjernene, og Errol Flynn, som var hennes favoritt blant de mannlige. Vi barn elsket Laurel and Hardy [Helan og Halvan] og Charlie Chaplin, men

En god latter, Meherabad, 1950-årene

hadde en tendens til å sovne under de lange "alvorlige" filmene.

He Gives the Ocean, ss. 45-47

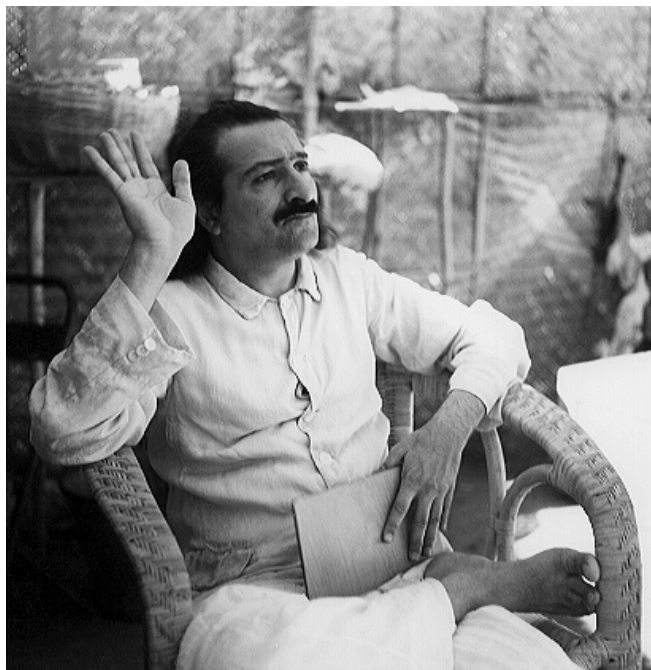
Ekte kommunikasjon *Rick M. Chapman*

Som jeg fant min plass tvers overfor Baba [i mandali hall i Meherazad], strøk han hånden over sin egen bart og smilte mens han samtidig gestikulerte til mandalieren, som om han sa: "Se der—*det* var litt av en bart!"

Eruchs ord bekreftet min tolkning: "Baba beundrer barten din!" Vi må huske at dette var i 1966 da det fremdeles var ganske uvanlig å pryde ansiktet med hårvekst for vesterlandske menn. Ungdommen hadde så vidt begynt å skape mote ved å anlegge mustasje. Det var Baba selv som hadde vært inspirasjonskilden til mine egne anstrengelser i den retning, og jeg reagerte på hans varme anerkjennelse av resultatet med en ganske tåpelig uttalelse om at hans Bart var Den Eneste Virkelige Originale Bart i hele universet. Dette punktet hadde jeg og Richard Dreyfus—som

først hadde fortalt meg om Baba—kommet til skjønn enighet om. Baba kalles ikke "Den barmhjertelige" for ingenting, uten så mye som å gjøre et opphold langt nok til at idiotien i min bemerkning skulle kunne synke inn, gestikulerte han: "Fikk du sove på toget i natt?"

Før jeg går videre, må jeg forklare at fra det øyeblikket jeg endelig befant meg i Babas nærvær, oppdaget jeg det alle som hadde møtt ham kunne fortelle, nemlig at fraværet av talte ord og hans følgelige bruk av gester når han "snakket" på ingen måte hindret samtalen i å flyte helt normalt. Tvert i mot. Som Baba gestikulerte og Eruch satte ord på det han ville formidle, fikk ordene en ny dimensjon og nådde et kommunikasjonsnivå som var unikt og helt nytt for meg. På noe som virket å skje på en og

Bangalore, 1939-1940

samme tid, gestikulerte Baba og Eruch snakket—så øyeblikkelig var Eruchs respons på hans gester—og resultatet ble ikke at jeg opplevde to forskjellige aktiviteter, men snarere noe som følte som én totalt

naturlig prosess. Det virket aldri som om samtalen ble brutt opp i to adskilte deler der Baba gestikulerte og Eruch tolket disse gestene med stemmen. Jeg opplevde bare at Baba sa noe som jeg svarte på, og omvendt.

Men hvor naturlig min samtale med Baba enn var, og hvor naturlig den enn fløt—uten de kjedelige pausene man kunne forvente gitt Babas taushet og bruk av gester—var det på ingen måte en ordinær samtale. På ett punkt slo det meg at Babas gester ga en visuell komponent til kommunikasjonen hans, noe som er praktisk talt fraværende når vi "snakker", nesten som om han brukte noen urgamle hieroglyfer for å uttrykke det han ville formidle, mens tolkens talte ord bare ga en betryggende bekreftelse på det han allerede hadde risset inn på lytterens aller dypeste bevissthetsnivå. Det var fascinerende, som om jeg opplevde ekte kommunikasjon for første gang, en kommunikasjon som langt fra bare besto i å la munnen løpe og lage den lyden som regnes for å utgjøre våre meningsuttrykk i dag.

Meeting God in Human Form, ss. 220

Babas taushet

Eruch Jessawala

En gang vi var samlet i Mandali Hall, var det en pilegrim som sa til Eruch: "Det er ett aspekt ved Babas gjerning som har blitt svært omstridt og skapt mye indre forvirring hos hans elskere, nemlig bruddet på tausheten. Baba har sagt så mye forskjellig om at han vil bryte sin taushet, og vi vet ikke hvordan vi skal forstå det. Selv mandalieren har ulike synspunkter på dette. Noen opplever at han *har* brutt sin taushet, andre at han ikke har det. Hver gang temaet blir tatt opp, blir bare uenigheten sterkere. Kan du si hvorfor Baba, Den allvitende Gud, valgte å skape en slik situasjon som leder til så mye strid?"

Eruch ventet litt, så sa han: "Jeg vet ikke. Han forklarte det ikke og jeg spurte ham aldri. Men jeg kan si noe om hva jeg føler når det gjelder dette. Det er bare hva jeg føler. Denne typen uenighet og strid har oppstått under hver advent. Hvis du ser på Jesu

liv, gjorde han noe lignende da han erklærte at Himmelriket skulle etableres her på jord. Som tiden gikk, erklærte han at Himmelriket var nær og senere sa han til og med at Himmelriket nesten var her. To tusen år har gått, og de kristne snakker fremdeles om Himmelriket, som de fremdeles venter på. Så hva skjedde? Hvor har det blitt av dette Himmelriket som Jesus snakket om?

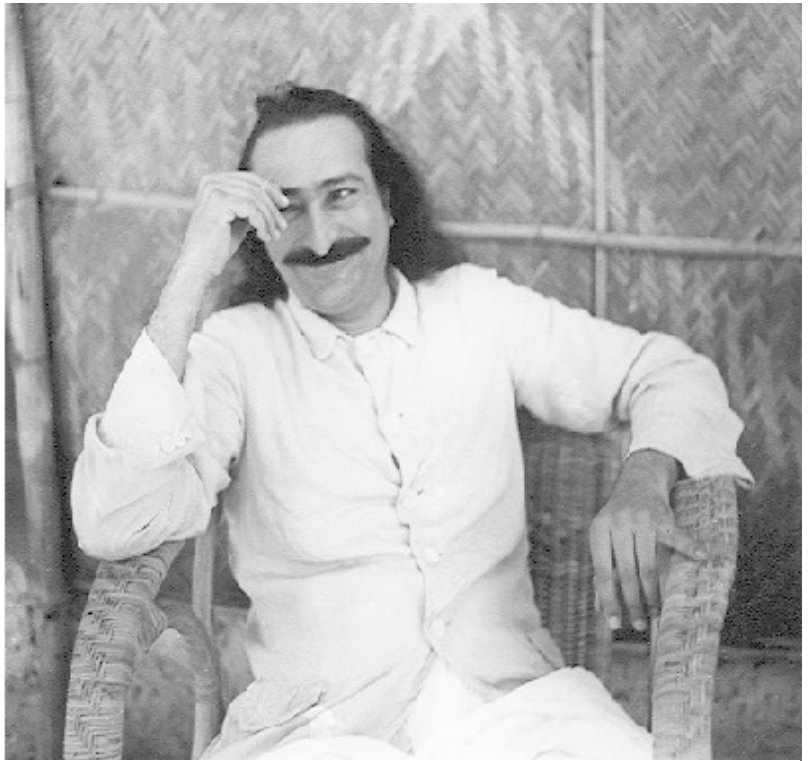
Eruch forklarte at Jesus snakket i symboler. "Det Himmelriket som han snakker om, finnes i hjertet. Da han sa at Himmelriket snart ville oppstå, mente han den hjertenes oppvåkning som vi vil oppleve i Guds nærvær. Det var dette Jesus refererte til, og jeg føler at det var dette Meher Baba refererte til med "å bryte tausheten". Han vil bryte sin taushet inne i hvert enkelt individs hjerte, slik at manifestasjonen også vil finne sted i hjertet. Slik føler jeg det.

I løpet av sitt liv sendte Baba ut rundskriv ved mange

anledninger når det gjaldt det at han vill bryte sin stillhet. Han ga til og med datoer, men de kom og gikk og ingenting skjedde. Det var iallefall slik det så ut for oss. Men så fant vi ut at Babas elskere ikke forlot ham på grunn av disse løftebruddene — tvert i mot økte antallet elskere. Hvorfor skjedde det? Med hvert rundskriv han sendte ut, steg antallet. Hvorfor? Hvordan kunne noe sånt skje? Det var fordi han brøt sin stillhet i hjertene til alle disse menneskene og manifesterte der. Det var det som skjedde. Det er slik jeg føler det."

Eruch tilføyde: "Når det gjelder striden rundt hans taushet, ligger det en hensikt bak den, og en betydningsfull hensikt også. Baba har etterlatt seg så mange måter å huske ham på. Det er bare gjennom uavbrutt erindring at vi kan nå det endelige målet. Fordi han kjenner lystene og svakhetene i vårt sinn og vet hvor vanskelig det er å huske ham i hans fravær, skaper han slike kontroverser for å gjøre det lettere å huske ham.

Sinnet snakker hele tiden, det snakker om på alt vi skal gjøre, dagens agenda, vårt daglige arbeid og hvordan vi skal få tilfredsstillt begjærene våre. Å fokusere på Baba gjennom denne daglige skravlingen kan ofte være svært vanskelig for et vanlig menneske. For å hjelpe disse menneskene til ikke å glemme å minnes Heren, har han med vitende og vilje etterlatt seg disse stridseplene. Han gjør dette hver gang han kommer, for han vet at sinnet elsker disse kontroversene og lett lar seg engasjere.

Bangalore, 1939-1940

På grunn av sin iboende negativitet lar sinnet seg lett fange inn av negative ting. Vi elsker omstridte temaer og løst snakk. Å huske Ham—selv på denne måten—bringer oss til målet. Det er slik jeg ser situasjonen når det gjelder Hans taushet og bruddet på den."

Rustom B. Falahati, *The True Treasure*, ss. 52-54

Meher Baba Kilden

<http://home.online.no/~solibakk/nor/>

Mona Brodín

Tennisveien 2F

0777 Oslo, Norway

922 87 823

mobrodin@broadpark.no

Eric og Sigríd Solibakke

solibakk@online.no

Oversatt fra engelsk av Mona Brodín

2011 © Avatar Meher Baba
Perpetual Public Charitable Trust

Happy Silence Day 10. juli!

